

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-490/2025-15

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, OIB 14828046348, po sutkinji toga suda Lidiji Krašek, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari po tužbi tužitelja Miljenka Vajagića, OIB 95908913000, iz Varaždina, Braće Radića 29, zastupanog po punomoćnici Ivani Kostanjevec Rožmarić, odvjetnici iz Varaždina, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Ćurković i Šanjug d.o.o., iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane, zaključene glavne i javne rasprave na ročištu dana 15. svibnja 2026. u prisutnosti tužitelja i punomoćnika tužitelja, te objave presude dana 26. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnim:

odredba čl. 5 Ugovora o kreditu 136-4/2007 od dana 02.01.2007.godine, solemniziranog po javnom bilježniku Jagodi Vajdić Sevšek iz Varaždina dana 10.01.2007.godine pod posl.brojem OU-52/2007, sklopljenog između tužitelja VAJAGIĆ MILJENKA, Braće Radić 29, 42 000 Varaždin, OIB: 95908913000 kao korisnika kredita i tuženika Hypo Alpe Adria bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, Podružnica Varaždin, Zagrebačka 61, sadašnjeg naziva Addiko bank d.d. ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, 10 000 Zagreb, OIB:14036333877, kao kreditora, a u dijelu koji glasi "Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita" te navedena odredba ne proizvodi pravni učinak za ugovorne strane.

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, 10 000 Zagreb, OIB:14036333877, da tužitelju VAJAGIĆ MILJENKU, Braće Radić 29, 42 000 Varaždin, OIB: 95908913000 na ime naknade za obradu kredita isplati iznos od 9.640,31 kn/ 1.279,48 EUR (tisuću dvjesto sedamdeset devet eura i četrdeset osam centi) zajedno s zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 30.01.2007. godine pa do 31.12.2007. teku po stopi od 15% godišnje, od 01.01.2008. godine pa do 30.06.2011. godine po stopi od 14% godišnje, od 01.07.2011. godine pa do 31.07.2015. godine po stopi od 12% godišnje, od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu

dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, od 01.01.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01.2024. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, time da se referentna stopa utvrđuje prema čl. 29. st. 8. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, 114/22, 156/22 i 155/23 ~ dalje ZOO) u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, 10 000 Zagreb, OIB:14036333877 da tužitelju VAJAGIĆ MILJENKU, Braće Radić 29, 42 000 Varaždin, OIB: 95908913000 nadoknadi prouzročeni parnični trošak 706,18 EUR (sedamsto šest eura i osamnaest centi) zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od 26. svibnja 2026. po stopi koja se određuje člankom 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 20/18, 114/22, 156/22 i to po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, time da se referentna stopa utvrđuje prema čl. 29. st. 8. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, 114/22, 156/22 i 155/23 ~ dalje ZOO) u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio ovome sudu tužbu protiv tuženika navodeći da je kao korisnik kredita zaključio s tuženikom tadašnjeg naziva Hypo Alpe-Adria-Bank kao kreditorom dana 2. siječnja 2007. Ugovor o kreditu br. 136-4/2007 solemniziran po javnom bilježniku Jagodi Vajdić-Sevšek iz Varaždina dana 10. siječnja 2007. i kojim ugovorom mu je odobren iznos kredita od 169.500,00 CHF uz obvezu povrata u mjesečnim ratama te uz ugovorenu kamatnu stopu, a radilo se o stambenom kreditu. Čl. 5. Ugovora je tužitelju nametnuta obveza plaćanja tzv. ulazne naknade za obradu kredita u iznosu od 1,25% od iznosa kredita i to jednokratno i koji je bio dužan platiti prije isplate kredita. Ta naknada je plaćena dana 29. siječnja 2007. u iznosu od 9.640,31 kn odnosno 1.279,48 eura. Prilikom zaključenja kredita tužitelju nisu bila dana nikakva objašnjenja niti pojašnjenja o svrsi te naknade, njezinu izračunu, zatim osnovi za njezino određivanje, a niti je bio upoznat sa bilo kakvim važećim cjenikom kreditora. Ujedno plaćanje te naknade nije bilo niti predmet individualnih pregovora već je bio sastavni dio unaprijed pripremljenog obrasca ugovora koji tužitelj nije mogao mijenjati niti dopunjavati ili osporiti, a niti dobiti detaljnije informacije o sadržaju i svrsi te naknade. Stoga je takva odredba koja stvara značajnu neravnotežu na štetu potrošača i nije transparentna niti precizna i nije utemeljena na stvarno pruženoj usluzi i naplaćuje se bez ikakvog stvarnog protu činjenja. To tim više što se o njoj nije pojedinačno pregovaralo te je i suprotna načelu savjesnosti i poštenja, a i uzrokovala je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Tužitelj nije imao mogućnost pregovora, a niti izbora odbijanja prihvaćanja te odredbe jer u protivnom tužitelj niti ne bi zaključio taj ugovor. Tužitelj i smatra da je

ta odredba nepoštena, a u smislu čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača i ništetna, a to imajući u vidu način na koji je umetnuta u predmetni ugovor te niti ne proizvodi pravne učinke. Ovom tužbom tužitelj i traži i utvrđenje ništetnosti predmetne odredbe i povrat iznosa koji je temeljem te odredbe i platio sa pripadajućim zateznim kamatama počevši od dana uplate do dana isplate. Sve to temeljeći na odredbama iz čl. 322. te čl. 1111. pa i 1115. Zakona o obveznim odnosima. Dakle, tužitelj je i postavio tužbeni zahtjev kojim traži utvrđenje ništetnosti gornje odredbe te povrat isplaćenog iznosa na ime tzv. ulazne naknade i naknadu troškova ovog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu tužitelja te je istaknuo prije svega prigovor zastare i osporio sve činjenične navode tužbe i tumačenja tužitelja, a također je i osporio i status tužitelja kao potrošača. Međutim nije osporio visinu i datum naplaćene naknade u iznosu od 1.279,49 eura. Priznao je da su doista stranke zaključile ugovor o kreditu kako je to naznačeno u tužbi te da je u tom ugovoru naznačena i ugovorna odredba da se za obradu kredita plaća naknada u iznosu od 1,25%. Međutim tuženik je osporio tužitelju status potrošača navodeći da je tužitelj u vrijeme zaključenja ugovora bio vlasnik Ordinacije stomatološke zdravstvene zaštite Miljenko Vajagić dok je sam kredit zaključen radi kupnje stambenog poslovnog objekta. Isto tako iz ugovora proizlazi da je tužitelj kao instrument osiguranja i dao bjanko mjenicu predmetne ordinacije kao i zadužnicu iste ordinacije, a zbog čega je jasno da tužitelj nije nastupao u ovom pravnom poslu kao potrošač, a to tim više što nije imao niti prijavljeno prebivalište na kupljenoj nekretnini. Tuženik je također istaknuo i prigovor zastare obzirom je tužba podnijeta dana 22. rujna 2025. i odnosi se na zahtjev na isplatu gdje se primjenjuje opći zastarni rok od 5 godina tako da su sva potraživanja nastala prije 22. rujna 2020. zastarjela, a to sukladno čl. 225. Zakona o obveznim odnosima te se ne može smatrati da je zastara prekinuta. Osim toga tvrdi da u tužbi nisu naznačene konkretne radnje tuženika koje su dovele do ništetnosti pojedinih odredbi već se tek poziva tužitelj na zakonske odredbe. Stoga da nije niti predložio odgovarajuće dokaze. Isto tako tuženik navodi da su stranke pregovarale o svim spornim odredbama ugovora jer se tužitelj i obratio upravo tuženiku za zaključenje takvog ugovora kada su mu bili razjašnjeni svi elementi i značajke tog ugovora i to kako o promjenjivosti kamatne stope, valutni klauzuli kao i o naknadama, a tuženik je u svakom slučaju u cijelosti prije i za vrijeme trajanja ugovora poštovao odredbe o pravima potrošača. Sam ugovor je imao vrlo jasan i uočljiv tekst vezan na bitne značajke ugovora, a ujedno je tuženik tužitelju kao potrošaču učinio dostupnim sve bitne uvjete ugovora iz kojih su jasno vidljiva prava i obveze ugovornih strana. Samo ugovaranje naknade za obradu kredita je i zakonom dopušteno. Prema tome tuženik smatra da je tužitelj imao dovoljno informacija o predmetnom ugovoru i o svojim obvezama po tom ugovoru i da su tužitelju sve odredbe bile jasno protumačene. Stoga se tuženik u cijelosti usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu te je predložio da se tužitelj odbije s tužbenim zahtjevom i obveže na naknadu troškova tuženiku.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je prvenstveno saslušao tužitelja u svrhu dokazivanja. Također je izvršio uvid u dokumentaciju tužitelja sa listova 5-14 spisa, a koja se sastoji od ugovora o kreditu sa pripadajućom solemnizacijom javnog bilježnika i isplatnim nalogom, u dokumentaciju sa listova 15-31 spisa koja se sastoji od odgovarajuće sudske prakse, u dokumentaciju sa listova 48-101 spisa dostavljenu od tuženika koja se također sastoji od sudske prakse.

4. Na temelju tako provedenih dokaza ocjenjujući sve zajedno i svakog posebno, a to sukladno odredbi iz čl. 8. Zakon o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22, 155/23 i 146/25- dalje: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

5. Sud je temeljem provedenih dokaza kao nesporno utvrdio slijedeće:

- da su stranke zaključile Ugovor o kreditu dana 2. siječnja 2007. (listovi 7-13 spisa) i to tuženik kao kreditor, a tužitelj kao korisnik kredita te je ugovor solemniziran po javnom bilježniku Jagodi Vajdić-Sevšek iz Varaždina dana 10. siječnja 2007.,
- da se radilo o ugovoru o kreditu broj 136-4/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine i to stambenim, a isti odobren za kupovinu stana,
- navedenim kreditom je tužitelju stavljeno na raspolaganje iznos od 169.500,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju banke važećem na dan korištenja kredita, a koji se može koristiti tek kad se banci predloži dokaz o izvršenom osiguranju tražbine,
- da je čl. 3. bila određena kamata od 3,88% koja je uključena u anuitet, a u čl. 6. ugovora je bilo određeno da se kamatna stopa može tijekom otplate kredita može i mijenjati,
- u čl. 4. je bilo određeno da je rok otplate kredita 30 godina i da se isti otplaćuje u 360 jednakih mjesečnih anuiteta u kunsjoj protuvrijednosti od 797,54 CHF obračunatih po srednjem tečaju CHF banke na dan plaćanja koji dospijevaju zadnjeg dana u mjesecu,
- u čl. 5. je bilo propisno da se korisnik kredita obvezuje u slučaju odustajanja korištenja kredita prije isplate platiti banci naknadu za odustajanje sukladno Odluci o naknadama za usluge banke, a također i da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita. Konačno u istoj odredbi je bilo navedeno i da se korisnik kredita obvezuje snositi sve javnobilježničke troškove, sudske troškove i pristojbe kao i sve ostale troškove vezane uz zaključenje tog ugovora i naplatu tražbine iz istog.

6. Sporno je između stranaka da li je odredba ugovora o kreditu iz čl. 5. prema kojoj je tužitelj bio u obvezi platiti naknadu za obradu kredita u iznosu 1,25% od iznosa kredita, ništeta ili ne te da li tužitelj može tražiti povrat plaćenog iznosa naknade od tuženika.

7. Prema odredbi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03, 46/07, 79/07-dalje ZZP/03), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, naročito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Prema odredbi čl. 87. ZZP/03, nepoštena odredba je ništava.

8. Iz provedenih dokaza, a to naročito uvida u predmetni Ugovor o kreditu (listovi 7-13 spisa) kao i iskaza samog tužitelja sud je utvrdio da je taj ugovor sastavljen upravo po tuženiku i to na njegovom tipskom obrascu, dok je tužitelj kao korisnik kredita ustvari mogao samo prihvatiti takav ugovor ili odbiti i nije imao nikakav utjecaj na sadržaj tog ugovora. To znači da je upravo tuženik određivao uvjete ugovora dok je tužitelj mogao jedino to prihvatiti ili ne. Činjenica jest da je u čl. 5. Ugovora navedeno da je korisnik kredita za obradu zahtjeva trebao platiti jednokratni trošak od 1,25% iznosa kredita. Iz navedene odredbe uopće ne proizlazi niti je vidljivo niti jasno na što se navedeni troškovi odnose osim općenitog navoda da su to troškovi obrade, ali se ne vidi o kakvoj se obradi radi. Nadalje se uopće niti ne navode parametri prema kojima bi se ti troškovi odnosno naknada trebali obračunavati, a također niti u čemu se ti troškovi sastoje. Nema dvojbe da navedeni ugovor o kreditu je sastavljen na tipskom obrascu tuženika kao banke i koji je tuženik očito sastavljao sa svojim drugim klijentima korisnicima kredita time da su se praktično u takvim obrascima mijenjali jedino podaci vezani za osobu korisnika kredita. Međutim iz te odredbe jasno proizlazi zaključak da se o toj odredbi nije uopće pojedinačno pregovaralo već je ta odredba umetnuta u sam ugovor od strane samog tuženika bez ikakvog navođenja temeljem čega se ta odredba uopće unosi u ugovor, a kao što je već rečeno niti se ne može zaključiti, a niti vidjeti u toj odredbi o kakvim se to troškovima uopće i radi i koje bi troškove odnosno usluge se eventualno trebalo naplatiti iz toga. Iz iskaza tužitelja, a što proizlazi iz samog ugovora o kreditu je jasno da se doista o navedenoj naknadi odnosno troškovima pa niti o visini istih nije uopće pregovaralo već su pregovori bili isključivo usmjereni na samo odobrenje kredita, a to znači na visinu kredita, rok otplate, te potom obzirom na ta dva elementa i visinu anuiteta kao i osiguranje same tražbine, što konačno proizlazi iz samog naziva ugovora, dok je i zateznu kamatu određivao tuženik sukladno svojim internim aktima kako to proizlazi iz čl. 6. Ugovora. Međutim iz čl. 5. Ugovora, a kojim je ugovoreno plaćanje troškova za obradu nije uopće vidljivo na što se ti troškovi odnose, a koji bi eventualno trebali biti dodatno naplaćeni odbijanjem 1,25% iznosa kredita, a to tuženik niti ne objašnjava tijekom ovog postupka. Iz samog ugovora to nije nigdje vidljivo pa slijedom toga nije niti jasno niti uočljivo, a ne proizlazi niti određena visina te naknade odnosno troškova koja bi eventualno prema naprijed citiranoj odredbi ugovora bila tek određiva. Konačno nesporno je da je doista tu odredbu stavio u sam ugovor upravo tuženik bez da je tužitelj imao ikakvog utjecaja na tu odredbu jer je ista i sastavni dio samog ugovora, a što znači da se o toj odredbi uopće nije pregovaralo.

9. Imajući u vidu naprijed izneseno sud smatra da je doista predmetna odredba ugovora o plaćanju naknada (troškova) ništetna, a to u smislu odredbe iz čl. 87. ZZP/03 koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja spornog ugovora. To prvenstveno imajući u vidu da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo i da je ta odredba izazvala neravnotežu između stranaka jer je tužitelju kao korisniku kredita nametnula plaćanje određenih troškova koji mu uopće nisu bili pojašnjeni već su tek općenito nazvani troškovi za obradu, a tužitelju su također bili nametnuti i drugi troškovi koji su nastali izvan same banke, kako to proizlazi također iz čl. 5. predmetnog Ugovora. Slijedom navedenog je ta odredba bila i protivna savjestnosti i poštenju te nepoštena, a slijedom toga i ništetna. Prema odredbi iz čl. 323. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) u slučaju ništetnosti je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je

primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili ako se narav onog što je ispunjeno protiv vraćanju ima se dati odgovarajuća naknada u novcu prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Također i odredbom iz čl. 1111. st. 1. ZOO-a je propisano da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda odnosno druge nadležne vlasti ili zakona stjecatelj je dužan vratiti ga odnosno ako to nije moguće naknaditi vrijednost postignute koristi. Čl. 1115. ZOO-a je propisano da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. U ovom slučaju je nedvojbeno da je naknada (troškovi) naplaćena nakon što je tužitelju odobren kredit od strane tuženika dana 29. siječnja 2007. i to u iznosu od 9.640,31 kn odnosno 1.279,48 eura što je i nesporno između stranaka. Sama odredba o naknadi (troškovima) je obzirom na način kako je stavljena u ugovor dakle isključivo po određivanju samo jedne stranke u tom ugovoru tj. banke bez mogućnosti da druga strana uopće može pregovarati o prednjem, a slijedom toga je i nepoštena i protivna savjestnosti i poštenju pa time i ništetna u smislu naprijed citirane odredbe iz čl. 87. ZZP/03 kako je to već i naprijed naznačeno. Isto tako je sukladno prednjem i izazvala znatnu neravnotežu između stranaka jer je ustvari cjelokupni teret eventualnih troškova predmetnog kredita stavila na teret isključivo samo jedne stranke, a to je u ovom slučaju korisnik kredita tj. tužitelj.

10. Nadalje sud je utvrdio da je u ovom slučaju vraćanje moguće što znači da je sud i naložio tuženiku vraćanje iznosa koji je tužitelj platio na ime naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita time da sud smatra da budući je takva odredba bila u samom trenutku zaključenja ugovora ništetna, a to sukladno odredbi iz čl. 322. st. 1. ZOO-a tj. već je u trenutku nastanka te odredbe ta odredba bila protivna zakonu te slijedom toga u smislu naprijed citirane odredbe nije niti potrebno posebno tuženim zahtjevom tražiti utvrđenje postojanja ništetnosti. Sud smatra da je neosnovan i prigovor zastare tuženika, a to imajući u vidu pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. prema kojem shvaćanju zastarni rok u slučaju restitucijskog zakona prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Tužitelj u ovom predmetu i traži prvenstveno utvrđenje ništetnosti te istovremeno i povrat isplaćenih sredstava temeljem nišetne odredbe, a što znači da ustvari zastara za isplatu nije niti počela teći. Ujedno uvažavajući i odredbu iz čl. 1115. ZOO-a sud smatra da je tuženik u obvezi isplatiti tužitelju zbog nepripadno i nezakonito naplaćene naknade zateznu kamatu od dana kada je naplata te naknade i naplaćena tj. 29. siječnja 2007., a kako je to tužitelj i postavio u samoj tužbi.

11. Međutim tuženik je i prigovarao statusu potrošača tužitelja, a sud je iz provedenih dokaza, a to naročito iskaza samog tužitelja i uvida u predmetni ugovor utvrdio da je i taj prigovor tuženika neosnovan. Naime iz iskaza tužitelja jasno proizlazi da se navedeni kredit koristio za kupnju stana te je praktično prilikom isplate isplaćen izravno vlasniku stana. Ujedno i u samom ugovoru u čl. 2 je naznačeno da se kredit koristi za kupnju stana i da se radi o stambenom kreditu. Činjenica što je tužitelj za osiguranje davao instrumente koji su se odnosili na njegovu ordinaciju nije od biti za utvrđivanje statusa potrošača tužitelja u ovom pravnom odnosu već je upravo bitno

ono što se navodi u samom ugovoru tj. namjera predmetnog ugovora, a iz odredbi ugovora te iskaza tužitelja nedvojbeno proizlazi da je kredit služio radi rješavanja stambenog pitanja tužitelja.

12. Slijedom navedenog je sud utvrdio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja i presudio kao u izreci.

13. Tu se napominje da sud iskaz tužitelja u cijelosti prihvatio kao istinit i vjerodostojan smatrajući da je tužitelj iskazivao logično i uvjerljivo o bitnim činjenicama vezanim za ovaj predmet i taj iskaz nije doveden u sumnju ostalim provedenim dokazima od strane suda, a niti tvrdnjama tuženika. Vezano na ostale dokaze koje sud ne spominje i ne obrazlaže se navodi da sud smatra te dokaze irelevantne za rješenje ovog predmeta.

14. Odluka o trošku temelji se na odredbama iz čl. 154. st. 1. ZPP-a. Sukladno prednjem je sud tužitelju priznao trošak sastava tužbe prema tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine 138/2023-dalje OT) u iznosu od 150,00 eura, zatim trošak podneska s očitovanjem na odgovor na tužbu prema tbr. 8. toč. 1. OT u iznosu od 150,00 eura, trošak zastupanja na dva ročišta kod suda svaki puta u iznosu od 150,00 eura prema tbr. 9. toč. 1. OT, te konačno trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu svaki puta u iznosu od 53,09 eura, odnosno tužitelju je priznat sveukupni trošak u iznosu od 706,18 eura. Svi priznati troškovi su priznati sukladno odredbi iz čl. 155. ZPP-a i dosuđeni prema važećoj OT. Na dosuđene troškove je sud i dosudio zateznu kamatu sukladno odredbi iz čl. 151. st. 3. ZPP-a.

U Varaždinu 26. svibnja 2026.

Sutkinja
Lidija Krašek

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka pismenog otpravka iste. Žalba se podnosi nadležnom Županijskom sudu, putem ovog suda, pismeno u tri primjerka.

Ukoliko je stranka bila uredno obavještena o ročištu za objavu presude, a istom ročištu nije pristupila tada će se dan objave presude na e-oglasnoj ploči smatrati kao dan primitka pismenog otpravka presude.

U slučaju da stranka nije bila uredno obavještena o ročištu za objavu tada će joj se pismeni otpravak presude dostaviti putem pošte te će se kao dan primitka uzeti dan kada joj je ista uručena od strane službenika pošte.

U razdoblju od 1. – 15. kolovoza rokovi za žalbu ne teku.

Dostaviti:

1/ Odvjetnica Ivana Kostanjevec Rožmarić, Varaždin (za tužitelja)

2/ OD Ćurković i Šenjuga d.o.o., Zagreb (za tuženika)

Broj zapisa: **9-30888-8e312**

Kontrolni broj: **0601a-df54c-8f6ee**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.